

Naše oblíbená a nedokončená věta z filmu S tebou mě baví svět. Používáme ji vždycky, když se vrátíme z dovolený a tělo ani mysl, nechtějí naskočit do běžného režimu, kterému se odvyklo. Bylo jasné, že jak se vrátíme do domácího prostředí, tak z Tali, která na dovolený šlapala neuvěřitelně a ne až tak očekávaně, se zase stanou rozjívěný, zastřeleníhodný Fleky, který budou víc než ctít tuhle nenápadnou větičku o organismu kterej se navrátil do prostředí. V tomto případě do prostředí známého, nikoliv stresového. A taky jo.

Pondělní venčení stálo za to. Ani ráno, ani odpoledne člověk neměl moc šancí, ulovit její pozornost, natož docílit nějaký poslušnosti. Tak jo, vracíme se k původnímu rozvrhu a jde se tedy v úterý s každým zvlášť ! Rozhodla jsem v pondělí v noci, když jsem se opět převalovala z boku na bok, jak bylo poslední dobou mým zvykem. (Joo, joo jasně.... dyk to vim... návratem do stresového prostředí, organismus.... Takže co se divím, že nespím!!!! Náhodou nedivím, aby bylo jasno. Ale rozmýšlím strategii na Fleky!).

Brtník ji teda v úterý na první ranní venčení vzal prosíravě na vodítka. Rumíček pochopitelně, ten si užíval svobody. Já, jak jsem rozhodla, tak jsem učinila. Tali jde jako první /abych měla tu časovou rezervu, pokud vymyslí nějakou bejkárnu, jak je jejím zvykem /. Jdeme pěkně navolno. A jako trumf mám v taštičce co??? Copak tam mám?? Noo jo! Je tam! Rohlík!!!! A to máme ale hodnou pejskovou!!! Přímo vzorovaná jest! Čůza jedna flekatá ☐ . A já jdu rovnou do míst, kde včera vzala dráhu sbírat bufet. Jsem připravená na 200.... a dobře činím. Taliřová vybíhá, já taky, udělám oblouk, vlítnu do křoví a!!! "Jéé ..jda! Sem se ale lekla" pravily Fleky. A odcupitaly krokem gejši zpátky na louku. A tam civěly jak puk.

Já osobně došla na louku normálním krokem a nedělala nic. Fleky šmidlaly ocáskem a přikohátaly se ke mně. Šla jsem v tichosti, beze slov, opět k inkriminovaným místům. A..... no panečku, to máme hned jinou pejskovou! Ta se kolem nás točí, oka z nás nespustí.... do hnusného křoví nejde /Pro tentokrát!! ☐ , ale nešť. Každě takovejhle výsledek, který se jí napíše na hadrdisk, je pak v součtu moje malá výhra /.

Za odměnu vytáhnu balonek a mooc si hrajeme. Čutám s ním dálky, házím ho do oblak. A když se kousek od nás objeví Douí.... tak se na něj Tali vykašle a dá přednost balonku. Jupíííí. Hrajeme si na louce a pak Tali s balonkem odlítne do křoví, kde spí bezdomovec. Ušyčím jí nakonec, ale balonek tam zůstal. Čert ho vem, hlavně, že se mi následně zadaří ji

usyčet u nakrájeného rohlíku, co tam někdo poházel a taky u obrovský housky, co leží na chodníku. Není to, pravda, její dobrovolný rozhodnutí, ale.... oproti dobám minulým, je to pro mě veleúspěch. Další veleúspěch Tali vyrobí, když se hezky nechá zastavit v běhu za frbulkama od sousedů. Za odměnu dostane možnost si s nima pohrát. Nebo takhle - s Aničkou ne, to je křehká myslitelská duše, ale Peggy ta se rasí ráda /do určitý míry, pak se - zaplatpánbůh ozve /.

I dál už má Tali poslušnost na jedničku a já můžu v poklidu vyrazit ven s Rumíčkem. Jsme jen tak spolu, spolu si kutíme nějakou tu poslušnost, ale hlavně si hrajeme. Potkáme frbula Montiho, tak se kucí musej očichat. Potkáme svetřici, tak se musej pozdravit a..... jeééé tyyy jo, kdo to je támhle??? Labradůrka jeho oblíbená. Stařenka, ale aktivistka. Rumíček ji zbožňuje. Ale, copá to?? Dneska jí dělá garde nějakéj labroš, čokoládovej, festovní. (Jak se později dozvídáme, je to dcery pes.). Rumíček je jednak zklamán, druhak zaskočen a kucí se pak obcházejí s opatrností diplomatů před vypuknutím války. □ Prohodíme všicí pár slov a jdeme dál. U vedlejšího domu pod lešením potkáváme Elishu a její jorkšírský fraucimór. Oujé! To se musí komunikovat. A hlavně se musí do prasé!! Z tramvaje volám páníkovi, ktorej je tak trochu na duchu skleslej -přes moje varování, že to po návratu bude na houby . A informuju ho, jak byla Tali tak trochu docela hodná. A kladu mu na srdce, ať jde dneska s Rumíčkem (i vzhledem k tomu, co ho pracovně ten den čeká a tím pádem přijde domů polomrtef).

Když odpoledne dorazím dom, tak jsou tam překvapivě čoklidi oba. Pánik zkysnul nečekaně v práci. To jsou ty návraty po dovolený. No nic, tak změna plánů, nejde jen Tali, jdem ve třech. Už cestou k poli je to propadák. Tali by letěla jako blázen a nic a nikdo ji nezajímají. Zastavím nás v místě, kde Tali v poslední době hrozně zlobí. Procvičíme, horko těžko, co a jak, co se smí, co ne. Když se dokáže chvilku koncentrovat, jdeme do husté trávy. Rumíček nám najde bažantíka a zvedne ho. Tali šílí, ale dá se na vodítku horko-těžko ukočirovat. Cvičíme koncentraci a pak jdeme dál. A dál je to..... propadák □ . Nicméně jsem si řekla, že se nenechám rozhodit jejím kriminálním jednáním /jak doma říkáme □ . A kdo viděl film Atlas mraků, ví o jakou hlášku jde □ / a vyženu ji natvrdo od nás. Kdo nechce s námi býti, může si o samotě výti. Tak, čůzo jedna flekatá!! A jdeme si s Rumíčkem pracovat. Pěkné hejno koroptviček mi našel hošíček můj. Fleky smrdí na místě a poté se za námi táhnou.... no jako ten smrad. Ale my ho co? No my ho přece nechceme. A nechceme a nechceme.

Když jí písknu přivolání, přiřítí se, skáče jako hopík a kroutí všema flekama. Jdeme a posekaný pole mi dovolí trénovat to, co potřebuju. Tedy, ať si mě Fleky hlídaj sami, já se o ně starat nebudu. Takže nemluvíme a nachodíme s Rumíčkem asi sto srpnových kilometrůch :D. Beze slov měníme směr a Tali díky tomu lítá jako to pako, protože se vždycky někam rozletí a my to v tu samou chvíli otočíme. Jakmile zjistí, že letí sama, otočí to taky a letí za námi. Pak předvede opět, jak je fakt pitomá. Vyletí do dálky, já jí písknu volný návrat, běží zpátky, a všimne si psa opodál, bočí k němu. Připomenu jí písknutím, co má dělat, běží zpátky. Aby mě natěsnačku, těsně před zastavením minula a zmizla do stařiny. Dá mi to trochu práce, ale vytáhnu ji ven. Jde na vodítko a zopakuje si základy poslušnosti. Při té příležitosti objevím ztracený kongtenisák. Rumíček je nadšen a stává se z něj hopík. Fleky smutně čuměj :p . Když předvedou hezký poslouchání, pustím Fleky do prostoru, ať můžou s Rumíčkem řídit a trochu se poprat.

A nastřídačku jim tenisák házím. Flekatice se tak učí ovládání se, protože, když je hozeno Rumíčkově, musí sedět. Stejně tak občas musí sedět, když je hozeno pro ni, aby se nám dívče v tom sebeovládání polepčilo ešče víc. Když dojdeme na konec pole, mají oba jazyky na vestě a tak si řeknu, že je akorát čas na pilování chůze u nohy bez vodítka. A vedu ji záměrně kolem místa, kde jí to vždycky vtáhne. Vzhledem k tomu, že sil již značně ve flekatejch noženkách ubylo, cape hezky vedle mě a na zlobení zapomene. Když dojdem k frekventovaný silnici, dám si ji už na vodítko. Jak pak už skoro u nás za supermarketem jdeme podél potůčku, vidím, její smutnej pohled a odcvaknu jí. Nařítěj se s Rumíčkem oba do vodičky a vypijou potůček skorem dočista dočista ☐ . O kousek dál na malý jabloni už dozrávaj jablíčka a!!! To je radosti pro Talinku. Pár jsem jich natrhala a cestou jí je házím. Nahoře na naší louce, kam oba!! (to ji musím pochválit), napochodují na okraj a na pokyn si sednou, potkáváme opět stařenku labradorskou i s jejím garde labrošem. Tali je nadšená a jde s labrošem lítat, Rumíček se tváří velepřísně a rád by labrošovi tuhle zábavičku zatrhnul ☐ . To mu ovšem zatrhnu já a požádám ho, ať se laskavě věnuje dámské pŭlce sprátelené smečky, že tohle ho vůbec nemusí zajímat. Dojdem k domu a na balkoně...páník!! Tooooo je nadšení, oba se řítěj domem nahoru, aby ho tam přepadli. A.... následně k mé velké radosti do pelechů upadli. Aby ne! Byli jsme od pěti do půl osmý venku. A já už toho mám taky plný brejličky a jdu se svalit a vyhodit kopyta k lustru.